

Prelatovo pismo (avgust 2016)

“Kraljica nebes nas vabi k boju, da bi s popolnim veseljem in velikodušnostjo odgovorili Bogu,” pravi prelat v svojem avgustovskem pismu, v katerem se dotakne tudi enega izmed duhovnih del usmiljenja: potrpežljivo prenašati napake bližnjega.

4. Avg. 2016

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ko je 15. avgusta 2007 Benedikt XVI. omenil vstopni spev svete maše — *na nebu se je prikazalo veliko znamenje: žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd*^[1] —, je dejal, da je ta žena »Marija, ki živi povsem v Bogu, ki je obdana in ogrnjena s soncem, to pomeni, z Bogom (...). Okronana je z dvanajstimi zvezdami, to je z dvanajstimi Izraelovimi rodovi, z vsem božjim ljudstvom, z vsem občestvom svetnikov in ima pod svojimi nogami luno, ki je podoba smrti in umrljivosti (...). In tako nam v slavi, potem ko je premagala smrt, pravi: Pogum! Na koncu zmaga ljubezen! V svojem življenju sem rekla: Božja služabnica sem! V svojem življenju sem se izročila Bogu in bližnjemu. In to življenje služenja doseže sedaj resnično življenje.«^[2] To čaščenje Device Marije priklič v spomin vero, s katero je sv. Jožefmarija od leta 1951 ponavljal ***Cor Mariæ***

dulcissimum, iter para tutum, ko se je zatekal k njeni priprošnji.

Sedem dni zatem, na praznik sv. Device Marije Kraljice, bogoslužje predstavi našo Gospo *na Kristusovi desnici, okrašeno z zlatom, oblečeno v bisere in brokat*[3]. To so besede, polne vsebine, ki pa ne zmorejo izraziti veličine Božje Matere. Prevzame nas občudovanje, ko ob peti skrivnosti častitljivega dela rožnega venca premišljujemo, da Marijo ***Oče, Sin in Sveti Duh okronajo za Kraljico vesoljstva. Kot podložniki se ji priklanjajo angeli ... in očaki in preroki in apostoli ... in mučenci in spoznavalci in device in vsi svetniki ... in vsi grešniki in ti in jaz.***[4]

Polna milosti je od svojega brezmadežnega spočetja vse bolj rasla v svetosti po svoji popolni izročitvi Bogu, dokler ni bila

okronana za Kraljico nebes in zemlje;
Kraljica nebes, ki je naša Mati in ki
nas vabi k boju, da bi s popolnim
veseljem in velikodušnostjo
odgovorili Bogu. Izkoristimo njeno
mogočno priprošnjo in sledimo
nasvetu našega Očeta: ***Z otroško
drznostjo se pridruži temu
nebeškemu praznovanju. — Jaz
kronam Božjo Mater in svojo
Mater s svojo prečiščeno šibkostjo,
saj nimam dragih kamnov niti
kreposti. — Pogum!***[5]

Devici Mariji pripada naziv Učiteljica
vseh kreposti. Kako dobro priložnost
ponuja ta marijanski mesec, v
jubilejnem letu usmiljenja, da jo
prosimo, naj nam po svojem Sinu
močno poveča to krepost v našem
ravnanju! Obračajmo se k Devici
Mariji, prestolu milosti in slave, ***ut
misericordiam consequamur***[6], da
bi dosegli usmiljenje v svojih
dejanjih.

Evangelij na dan Marijinega
vnebovzeta pripoveduje očarljiv
dogodek iz življenja Device Marije:
obiskanje njene sorodnice svete
Elizabete. »Ti dve ženski se srečata,«
pravi papež Frančišek, »in srečata se
z veseljem; in ta trenutek je pravi
praznik! Če bi se naučili služiti in iti
drugim naproti, kako bi se svet
spremenil! Drugo krščansko
znamenje je srečanje. Človek, ki
pravi, da je kristjan, ni pa sposoben
iti drugim naproti, srečati druge, ni
pravi kristjan. Tako služenje kot
srečanje zahtevata, da izstopimo iz
sebe: izstopimo, da bi služili, in
izstopimo, da bi srečali, da bi objeli
sočloveka.«[7]

Ko razmišljamo o delih usmiljenja, se
ustavimo sedaj ob tistem, ki ga
Katekizem katoliške Cerkve izrazi
tako: potrpežljivo prenašati
nadloge[8], tako tiste, ki izvirajo iz
naše lastne omejenosti, kot tiste, ki
prihajajo od zunaj. Ohranimo

popolno zaupanje v Gospodovo usmiljenje, ki zna iz vseh dogodkov povleči dobro. Tudi potrpežljivost raste kakor eden od najokusnejših sadežev ljubezni do bližnjega. Na to je opozoril apostol Pavel v svoji veličastni hvalnici te kreposti:

Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane.[\[9\]](#)

Usmiljenje nas mora voditi k življenju, usmerjenemu k drugim v potrpežljivosti, tudi kadar se pokažejo kot neprimerni. Vsi imamo napake, značajske pomanjkljivosti in velikokrat — čeprav nehote — v napetih trenutkih, ki nastopijo na primer v prometnih zamaških v mestu, povzročamo trenja, ki prizadenejo druge: člane naše

družine, sodelavce, prijatelje ... Vse te situacije nam dajejo priložnost, da drugim naredimo življenje prijetnejše, če se ne pustimo voditi neurejenemu značaju.

Potrpežljivost nas spodbuja, da brez dramatiziranja gledamo na nepopolnosti drugih, ne da bi pri tem padli v skušnjava, da jim jih vržemo v obraz niti da bi iskali olajšanje v pripovedovanju tretjim osebam. Kaj malo bi nam koristilo, če bi na primer molčali spričo napak drugih, potem pa bi jih z ironičnim komentarjem opozorili na to; ali če bi nas naša nejevolja napeljala k hladnemu odnosu do njih; ali če bi se predali subtilnim oblikam govoric, ki škodujejo tistemu, ki jih širi, tistemu, ki je predmet govoric, in tistemu, ki jih posluša. Potrpežljivo prenašanje napak drugih nas vabi k skrbi, da bi te pomanjkljivosti ne pogojevale naše ljubezni do njih: ne gre za to, da bi jih imeli radi *kljub* tem omejitvam,

temveč da bi jih imeli radi s temi omejitvami. Za to milost lahko prosimo Gospoda: da se ne bi ustavljali niti ne bi poskušali opravičevati naših slabih odzivov na razlike med nami in drugimi, ki nas spravljajo v nejevoljo, kajti v vsakem človeku je vedno več bogastva, več dobrote kot pa napak. In zatorej, ko opazimo, da se srce ne odziva, ga položimo v Gospodovo srce: ***Cor Iesu sacratissimum et misericors, dona nobis pacem!*** On bo spremenil naše kamnito srce v meseno srce.[10]

Prizadevajmo si torej, da bi izpolnjevali vse svoje dolžnosti, tudi tiste, ki se zdijo manj pomembne; okrepimo svojo potrpežljivost v protislovjih vsakega trenutka, posvetimo se majhnim podrobnostim. Okrepiti moramo svoje prizadevanje, da bi se izboljšali; zato odgovarjajmo Bogu v majhnih bojih, v katerih nas čaka On. Zakaj bi se užaljeni

***ustavljali ob trenjih z različnimi
in nasprotnimi značaji, tako
lastnimi vsakdanjemu sobivanju?
Borimo se, premagajmo sami sebe!
Tam nas čaka Bog.[11]***

Sprejeti z nasmehom tiste, ki se nam približajo z neprijazno gesto ali ki z grobimi besedami odgovorijo na naše zanimanje zanje, odkriva čudovite načine življenja v duhu žrtve. Naš Oče je svetoval, da je nasmeh velikokrat najboljši dokaz duha spokornosti. Že v *Poti* je med vajami mrtvičenja, ki jih je predlagal leta 1930, zapisal: ***Primerne besede, šala, ki ni prišla iz tvojih ust; prijazen nasmeh temu, ki te moti; tišina pred krivično obsodbo; dobrohoten pogovor z nadležneži in vsiljivci; vsakodnevno razumevanje za zoprne in nadležne podrobnosti ljudi, s katerimi živiš ... Vztrajnost v vsem tem je pristna notranja odpoved.*** [12]

Svetovni dan mladih, ki se je pravkar končal v Krakovu, predstavlja še en razlog, da se zahvaljujemo Bogu, svetemu očetu Frančišku in številnim ljudem, ki so se velikodušno predali njegovi organizaciji. Molimo, da bodo apostolski sadovi teh dni obilni in trajni in se tudi zatecimo k priprošnji sv. Janeza Pavla II., ki je prav v Krakovu razvil pomemben del svojega služenja Cerkvi in svetu in je v Čenstohovi vodil enega od dnevov mladih, katerega se je udeležil tudi predragi *don Álvaro*.

Kot vsako leto bomo tudi letos v slovesnosti Marijinega vnebovzeta tesno povezani z našim Očetom, ko bomo v centrih Dela obnovili posvetitev Opus Dei Presvetemu Marijinemu Srcu. Premišlujte besede, ki jih je zapisal sv. Jožefmarija in premišlujte v svojih molitvah — kakor že počnete — moje namene za Cerkev, za papeža, za Delo, za naše bolne brate in sestre ali

za tiste, ki jih mučijo kakršnekoli težave, da bi jih znali povzdigniti v nadnaravno in jih združiti z Gospodovim križem ter bi se vsi opirali na zanesljivo pomoč Božje in naše Matere.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Krakov, 1. avgust, 2016.

.....

[1] Rimski obrednik, Marijino vnebovzetje, vstopni spev (prim. Raz 12,1).

[2] Benedikt XVI., *Homilija*, 15. 8. 2007.

[3] Rimski obrednik, praznik sv. Device Marije Kraljice, vstopni spev (prim. Ps 44 (43),10).

[4] Sv. Jožefmarija, *Sveti rožni venec*, častitljivi del.

[5] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, 285.

[6] Heb 4,16.

[7] Papež Frančišek, *Homilija v Domu svete Marte*, 31. 5. 2016.

[8] Prim. *Katekizem katoliške Cerkve*, 2447.

[9] 1 Kor 14,4-7; prim. papež Frančišek, ap. spodbuda *Radost ljubezni*, pogl. 4.

[10] Prim. Ezk 11,19.

[11] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z meditacije*, 24. 6. 1937, v: *Creder para adentro*, str. 129 (AGP, biblioteca, P12).

[12] Sv. Jožefmarija, *Pot*, 173.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-avgust-2016/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-avgust-2016/) (4. Avg. 2025)